

UFF X'İN ARDINDAN, ONUR KEŞAPLI İLE KISA FİLM ÜZERİNE

Cem Kayalığıl

2014 senesinden bu yana düzenlenmekte olan Uşak Film Festivali'nin onuncusu (kısaca "UFF X") bu sene 12-19 Aralık tarihleri arasında Uşak ve İstanbul'da yapıldı. Festivalde 123 film gösterildi; bunların birçoğu, [Sahneport](#) sponsorluğundaki çevrimiçi gösterimler sayesinde Uşak, İstanbul ve hatta Türkiye dışından da izlenebildi. Festivalin yarışma bölümünün elemelerini geçen 100 film; ulusal, uluslararası ve ulusal öğrenci düzeylerinde, toplamda 25 kategoride, *Kanatlı Denizati Ödülü* için yarıştı. (Bu ödülün tasarımı, Uşak kentinin simgesi olan, "Karun Hazinesi'nin en ünlü ve zenginleştirici objesi" [\[bağlantı\]](#) Kanatlı Denizati Broşu'na yaslanıyor.) Festivalin ulusal ve uluslararası yarışma düzeylerindeki ödül kategorileri; kısa film yapımının bütünselliğini dikkate alan bir bakışla, *senaryo*, *görüntü yönetimi*, *sanat yönetimi*, *kurgu*, *ses tasarımı* ve *makyajı* da içeren yapım öğelerini kapsıyor. (UFF X'in ödül kazananlarını görmek için [@KanatlıDenizati](#) Twitter/X hesabından, 21 Aralık 2023 tarihinde yapılan paylaşımlara bakabilirsiniz.)

Yarışması için -dünyanın nice ülkesinden- yüksek sayıda başvuru alan; aralarında Cannes, Berlin, Locarno, Toronto, vb. uluslararası seçkin festivalin katılımcılarının da bulunduğu filmlerin dünyada bilinen bir başka uğrağı haline gelen Uşak Film Festivali'ni, festivalin başladığı günden beri yönetmenliğini üstlenen -ve bu senekiyle birlikte, onuncu ve son kez UFF direktörlüğü yapan- **Onur Keşaplı** ile konuştuk. Bu bahaneyle, deyişi tam karşılayacak şekilde *kısa filmle yatıp kısa filmle kalkan* dostumuzun sinema sanatının bu formuyla ilgili kişisel görüşlerini de aldık.

X

Festival düzenlemek, hele ki sizinkisi çapında ve sizinkisi kadar prestijli bir film festivalini düzenlemek gerçekten zor iş. Ekip olarak neyi başardığının iyi anlaşılmasını isteriz. O yüzden şuradan başlayalım: Bu iş nasıl oluyor? Özellikle de üç aylık çağrı süresinde size 3565 film geldikten sonraki süreci merak ediyorum, işin “mutfağını” merak ediyorum.

Onur Keşaplı: Öncelikle teşekkür ederim, yüreklendirici ve güçlendirici sözcükleriniz için. UFF X -ne yazık ki geride kalan dokuz yılda da olduğu gibi- bir dizi zorluklara rağmen başarıyla gerçekleştirildi. Ortaya karakteristik ve kimi başlıklarda “ideal” bir festival koyduğumuzun farkındayız ve ödül kategorilerine bakıldığında Türkiye’de sinema sanatının bileşenlerine, emekçilerine hak edilen özeni göstererek ülkemizin en kapsamlı ulusal ve uluslararası yarışmasına ev sahipliği yapıyor oluşumuzun yıllardır değişmeyen bir durum. Fakat ister istemez, maddi ve manevi engellerle karşılaşmadığımız, zamanımızın ve belleğimizin hatırı sayılır bir bölümünü “bu yıl festivali nasıl yapabileceğiz acaba” sorusu ile harcamadığımız bir anlatıda UFF’nin nasıl bir seviyede seyredip, çıtayı ne denli yükseltebileceğini düşünmeden edemiyorum.

UFF hâlihazırda ulusal ve uluslararası kısa film camiasında rüştünü ispat etmiş bir festival olduğu için, başvuran filmlerin kalitesi, katılım göstermek isteyen sanatçıların sayısı ve son yıllarda tamamını yabancı sanatçılardan belirlediğimiz ana jürimiz için yaptığımız davetlere olumlu dönütler alınması babında oldukça şanslıyız. Festival başkanı **Prof. Dr. Murat Sezgin**, danışmanı olduğum İletişim Topluluğu öğrencileri ve kurucu üyeleri arasında yer aldığım Kadıköy merkezli sanat derneği apart’ın (a-part.online) UFF X ekibi ile Uşak’a gelen yerli yabancı

sanatçılarla nasıl bir etkinlik, söyleşi programı yapacağımıza, üç yarışmada gösterime giren 100 film haricinde özel gösterim filmlerini nasıl seçeceğimize keyifle karar veriyoruz. Filmlerin altyazı çevirilerinin ardından ve gösterim kopyalarının hazırlanmasının akabinde hangi filmin kaç defa, hangi salonda izleyiciyle buluşacağı konusu ise 1 yaşından beri Legolarla oynayan bir Lego koleksiyoncusu için harika bir inşa süreci oluyor. Açılış ve kapanış konserlerinde kimin sahne alacağı, *afterparty*'lerimizde hangi DJ'lerle dans edeceğimiz, çevrimiçi Q&A'leri kimlerin yürüteceği gibi tadından yenmeyen "işler"in yanı sıra Uşak'a gelen yaklaşık 30 konuğun ulaşımı, konaklaması, ne zaman nerede yemek yiyeceği gibi "mutfak" işlerinde kimlerin görev alacağı festivalin omurgasını oluşturuyor haliyle. Uşak Üniversitesi İletişim Fakültesi sekreteri **Tolga Ünsal** ve İletişim Topluluğu başkanı **Alpay Ata**'nın organizasyon becerilerini ve özverilerini anmak isterim izninizle. Başımıza gelen tüm olumsuzluklara, maruz kaldığımız kimi tehditlere ve kurumların "göz yaşartıcı" ilgisizliğine rağmen UFF X'in pürüzsüzce tamamlanışında başka çok sevgili öğrencilerimizin müthiş özverisi olmak üzere minik ekibimizin adanmışlığının payı çok ama çok büyük.

Bu yıl ayrıca –benim "Allen Iverson" olarak adlandırmayı tercih ettiğim– yapay zeka dokunuşlu konseptimizle epey şık, havalı ve oyunbaz bir görünüm kazanmak çok hoştu. Ördek'ten **Esin Reçeloğlu**'nun dokunuşları ve buradan hareketle oluşturduğumuz samimi, yer yer alaycı, kendini asla ama asla ciddiye almayan, mizah yetisi son derece yüksek ve karakteristik haldeki kurumsal kimliğimizin altını çizmeli. Konseptimizde pembenin ve "X" in öne çıkacağını 2023'ün başında kararlaştırmamıza karşın yazın **Barbie** ile gelen pembe dalgasına ve Twitter'ın X'e dönüşmesine içimizden yaratıcı küfürlerle karşılık verdik ve de en azından "ilk biz düşündük" diyerek kendimizi avuttuk. Ek olarak bu yıl yeniden –sevgili **Halim Ercan** ve kurucusu olduğu Sahneport sayesinde– online gösterimlere dönebildik. Bu bizim için önemliydi zira pandeminin nedeniyle çevrimiçi gerçekleşen 7. ve 8. UFF'lerde yaklaşık 100 ülkeden, 10.000'in üzerinde kayıtlı üyenin 100.000'den fazla sayfa ziyareti ve film seyrine tanıklık etmiştik. Ne mutlu ki önümüzdeki yıllarda da Sahneport ile düetimiz sürecek.

UFF'nin gözden kaçırılmaması gereken bir özelliği, yarışmaya giren filmlerin iki değil üç kademeli bir jüri sistemi neticesinde ödüllendirilmesi: "ön seçici kurul" ile "ana seçici kurul"un arasında bir de "ara seçici kurul"un olması. Bu sistemi bize tanıtabilir misin?

OK: Çoğu kısa film sanatçısında –haklı olarak– festival yönetimlerinin başvuruda bulunan filmlerin tamamını izleyip izlemediğine dair soru işaretleri olabiliyor – ki ben de aynı zamanda bir kısa film yönetmeni olarak bu gibi kaygıları taşıdım ve taşınmamasını istediğim bir festival olsun diye 2014’te UFF’yi başlattım. Biz ön seçici kurulun kimlerden oluştuğu ilk yılımızdan itibaren duyurduk ve bu şeffaflığın olumlu karşılığını, devamında bazı festivallerin de bunun böyle olması gerektiğini fark ettiklerini gördük. UFF’yi başlattığımızda hedefimiz 5. yılımızda uluslararası ölçeğe taşınmaktı. O yıla kadar ön seçici kurul, başvuran filmler arasında hangilerinin gösterime gireceğine de hangilerinin hangi dallarda yarışacağına da karar veriyordu ve sistemimiz sorunsuzca işliyordu. Fakat 2017’de 500’lerde gezinen başvuru sayısı, 2018’de aniden 3300’e çıkınca ön seçici kurulun iş yükü öngöremediğimiz ölçüde arttı. Evet, üye sayısını gerektiği kadar artırmıştık fakat 3300 filmde 100 filmi seçmek, bir de üzerine finalistleri belirlemek çok ama çok zorluydu. Bir de üstüne o yıla dek kullandığımız Cannes modelinin özellikle Ulusal Kısa Film Yarışmamızda işlemediğine karar verdik.

Burada aklıma Oscar modelini uygulamak yani her bir finalistin ödüllerin tamamına aday olmasındansa her bir dalda farklı farklı filmlerin farklı sayılarda adaylıklar alabildiği bir sistemle ilerleme fikri geldi. Bunun ise ön seçici kurulun işini daha da zorlu kılacağı aşikârdı. O sebeple “ara seçici kurul” adında bir kademe ürettik-uydurduk. Böylece ön seçici kurul gösterime girecek 100 filmi seçtikten sonra devreye giren ara seçici kurul, söz konusu 100 filminden hangilerinin hangi kategorilerde yarışacak finalistler olacağını belirler hale geldi. Ana seçici kurul ise ara seçici kuruldan gelen finalistleri izleyip ödüle layık gördükleri yapıtları belirliyorlar.

Sistemin avantajı daha sağlıklı ve nesnel oluşu. Elbette sanatı yarıştırmak bir ahmaklık ama en azından UFF bu ahmaklığa ortak oluşunu daha katmanlı ve estetik bir şekilde yapar hale geldi. Buna karşın sistemin anlaşılmasında hala kafa karışıklıkları olabiliyor zira bildiğim kadarıyla üç kademeli bir jüri sistemini kullanan başka bir festival yok. Çoğu festival ön elemeyi geçen filmlerine anında “finalist” unvanını verebiliyor. Tabi bu sayede –yönetmenlerin de duyuruları sayesinde– söz konusu festivalin tanınırlığı artıyor. Buna alışık yönetmenler resmi seçkiye girdiklerini öğrendikten sonra kendilerini finalist sanabiliyor ve bu noktada açıklamalar yapmamız gerekiyor. Biz resmi seçkimizi Eylül ayında, resmi seçki içinden kimlerin finalist olduğunu ise Ekim sonunda duyuruyoruz.

İlginç olan bir diğer ayrıntı ise üç kademelinin de birbirlerinin kararlarına laf etmeleri ve b*k atmaları. Bundan haz duyuyorum ve itiraf etmeliyim ki bazen bilerek kışkırtıyorum. En nihayetinde ise bu sistemden bugüne dek filmleriyle UFF’ye başvuruda bulunan sanatçıların da memnun olduğuna dair dönütler alıyoruz. Dahası, “seneye UFF ara jüride ben de yer alabilir miyim” teklifleriyle karşı karşıya kalıyoruz.

UFF’nin bu sene İstanbul ayağı da oldu. Kanatlı Denizati zaten ülke sınırlarını dert etmeden uçabiliyordu. Ne oldu da boğaz havası alası geldi?

OK: 2020’den bu yana UFF İstanbul etabını gerçekleştiriyoruz. İlki elbette pandemi nedeniyle oldu. Biz her şeye rağmen sınırlı katılımı bir ödül ve kapanış töreni düzenlemek istemiştik online sürümümüzün ardından ve çoğu ödül kazananın İstanbul’da yaşıyor olması töreni de orada yapma teşebbüsünü doğurdu. Kadıköy Barış Manço Kültür Merkezi’nin ev sahipliği ve misafirperverliği öylesine samimiydi ki sonraki yıllarda ödül törenimizi olması gerektiği gibi Uşak’ta gerçekleştiresek de sizin tabirinizle boğaz havasını almaya devam etmek ve zengin

seçkimizi, yabancı jürimizi ve finalistlerimizi İstanbullu sinemaseverlerle de buluşturmak istedik. Bu elbette kentimizin, üniversitemizin ve festivalimizin daha çok tanınmasına da vesile oldu, oluyor.

UFF X'in Uşak ve İstanbul ayaklarının içeriğini nasıl belirlediniz? İki şehirdeki etkinliklere ilişkin öngörüleriniz nelerdi? Etkinliklere gösterilen katılıma ilişkin olarak sen nasıl gözlemlerde bulundun?

OK: Uşak'ta ciddiyet, İstanbul'da salaşlık hâkim. Fakat bu salaşlığı ve zengin programı sağlayan, apart ve UFF danışma kurulu üyesi **Emre Doğan** ve İstanbul Gelişim Üniversitesi'ndeki harika öğrencileri. Uşak'ta kimin ödül alıp almayacağı geriliminin sönümlenmesiyle İstanbul'a geçiyoruz ve orada harika bir gösterim programı, Uşak'a gelemeyen veya UFF'ye sonradan dâhil olan konuklarla söyleşiler, paneller bizi bekliyor. Katılım konusu ise her iki kentte de özellikle bu yıl istediğimiz seviyede değildi. Yukarıda da değindiğim üzere, minik ekibimiz ve öğrencilerimizle bu yıl o kadar sevimsiz ithamlar ve maddi sorunlarla uğraştık ki basın bültenleri, duyurular noktasında çok zayıf ve geç kaldık. Fakat buna rağmen insanların film izleme eylemine dair tercihlerinde son yıllarda ne gibi değişiklikler olduğunu ve de kültür sanat etkinliklerine katılımların azalma eğiliminde olduğu gerçeğini yok saymak akıldışı olur.

Bir de benim üzerinde hiç kafa yormadığım –gerek duymadığım– bir teorim var ki o da “Uşak Film Festivali”ni ismen havalı bulmayanların etkisi. Uluslararası katılımcılar için bu elbette bir mevzu değil ki bunu paylaşımlarından da görüyoruz. Ama kimi ulusal katılımcılar için durum böyle olmuyor. Bir yıllığına adımızı “Alaçatı Film Festivali”ne mi dönüştürsek acaba? Teorimi kanıtlama ihtiyacı duydum aniden. Şaka bir yana Türkiye’de “Kanatlı Denizatı Ödülleri”nden daha havalı bir ödül adı ve ödül heykelciği varsa lütfen bir adım öne çıksın ve kendini tanıtsın!

UFF X için açtığınız bir fongogo sayfası var ([bağlantı](#)). Burayı kullanarak 5 Şubat 2024 tarihine dek sivil-gönüllü destek yoluyla 120.000 TL toplamayı hedefliyorsunuz. (Tarihsel bir not düşelim: Bu kadar parayla bugün bir Ankara sinemasındaki bir film gösterimi için 1000 adet öğrenci bileti alınabiliyor. Yahut gerek Uşak'ın gerekse UFF'nin sembolü olan Kanatlı Denizatı Broşu'nun sergilendiği Uşak Arkeoloji Müzesi için 2000 adet giriş bileti alınabiliyor.) Bu bağlamda, destek çağrısında bulunduğun YouTube

videosunu [böyle yaparak anmış olayım](#). Bu videoya referansla, pervasızlıkla “O değil de, neden Darth Vader kostümü?” diye sorabileceğimiz günler gelene dek hep güncel kalacak asıl soru şu: Ne oldu? Ve ne olabilir?

OK: Yıllardır destek başvurumuza olumlu yanıt veren bakanlık bu yıl nedense olumsuz yanıt verdi. Uşak’taki kamu ve özel kurumların ise ilgisizliği dillere destandı. UFF tarihinde cebimizden harcamalar yapmadığımız yıl yok ve bu son yıllarda daha da artmakta. Daha önce de Fongogo çağrılarımız olmuştu. Hatta iki yıl üst üste öğrencilerimizle birlikte bir takım eşyalarımızı satışa çıkarmıştık. Fakat hem “cool” bir edayla yaptık bunları, tüketim çılgınlığı klişesine ikinci el güzellemesiyle karşılık verdik. Bu yılsa işler epey güç ve UFF’nin sürdürülebilirliği açısından sorunuzda andığınıza tarihe kadar söz konusu miktarı toplamamız gerekiyor. UFF X bitti ama bitmedi, ödemeleri sürüyor... Bu satırları okuyan sanatseverlerin yardımlarını bekliyoruz.

Vader kısmına ise şimdiden yanıt verebilirim; fotoğraf ve videoda yer almakla ilgili ciddi derdi olan biriyim ve en son kamera karşısına geçtiğimde arkadaşım **Gisela Cano** için bir video mektup hazırlıyordum. “Ölüm İlanım” olan bu mektup bir mektuptan fazlası haline geldi. Kamera önünde en son Vader maskeliydim. Yıllar sonra aynı odada kamera karşısına geçerken aynı maskeye başvurdum. Vader’ı çok mu seviyorum? Hayır. Star Wars hayranı mıyım? Asla, ama bir şekilde –nedense– Yıldız Savaşları temalı oyuncaklar, ıvırzıvırlar hediye ediliyor bana. Lütfen buna bir son verilsin! (bkz. <https://a-part.online/apartkat/obituary/>)

Gazete Duvar için Osman Çaklı'nın seninle 2020 yılında (UFF'nin pandemi koşullarında tamamen çevrimiçi olarak düzenlendiği yılda) yaptığı söyleşide ([bağlantı](#)) "Kısa filmi de kapitalizme kaptırırsak –ki kaptırmak üzereyiz– sinemanın bir sanat olup olmadığını tartışmamızı gerektirecek bir şekilde mevzi yitirmiş olacağız." diyorsun. Halen bu görüşte olduğunu varsayıyorum ve bunu açmayı önemsiyorum. Bu bakışa göre uzun metraj filmleri kapitalizme kaptırdık, geçmiş olsun. Niye böyle düşündüğünü o söyleşide açıklıyorsun ve benim sana bu noktada bir itirazım olmayacak. Peki neden kısa filmi "de" kapitalizme "kaptırmak üzereyiz"? Eskisinden farklı bir "kısa film alıcısı", bir "kısa film pazarı", bir "kısa film kültürü" filan mı oluşuyor?

OK: Estetik modernizmi, beraberinde sanatın özerkliğine ve hayalgüçlü, manadan, anlamdan muaf olma özgürlüğüne yakın duran biri olarak sinemanın özerk bir sanat olmadığını düşünüyorum. Sanat özerk olmadığında ne kadar "sanat" kalabilir? Bunun tartışmasına girmeyeceğim alan işgal etmemek adına, ancak sinema –henüz ilk yıllarından itibaren– edebiyat ve tiyatro tarafından çalınmış bir görsel sanat. Sinemada hikaye anlatmayan, anlatsız yapıtlara "deneysel" diyoruz ki bunu görüntü parçacıklarına ve sinematografiye, görüntü diline hakaret olarak sayıyorum. Sinema eğer gerçekten de görüntü parçalarından oluşan bir sanatsa o zaman **Vertov**'lar, **Man Ray**'ler, **Maya Deren**'ler, **Jonas Mekas**'lar, **Stan Brakhage**'ler sinemanın özünde, merkezinde ana akımındalar. Sinemayı bir şeyler anlatma, mesaj verme, mana sunma, anlam üretme gayesiyle hikâye ve oyunculuğa indirgeyen yapıtlara "deneysel" denmeli. Bunlar elbette "bence"ler fakat temelsiz değiller.

Sinemanın özerklik onurunu koruyan yegâne alanın kısa metraj olduğunu düşünüyorum zira piyasanın baskısı uzun metraj ve dizilere oranla daha az hissedilir vaziyette halen. Dahası, teknik olarak izleyici kaygısından muaf ve de sözcüğün gerçek anlamıyla –bakanlıklar, fonlar, ortak yapımcılar peşinde koşup kendine utanmadan sıkılmadan "bağımsız" diyebilenlerin aksine– bağımsız olma şansları var. Pazar ve içerdiği pazarlama, üretilme, tüketilme formülleri kısa filme geldi, gelmekte. Bunu tehlikeli buluyorum özerklik babında.

Dünyada büyük ölçekli bir kısa film üretimi ve arzı var sanırım (tam şu anda muhtemelen dünyanın birçok yerinde birtakım insanlar kendi kısa filmleri üzerine çalışıyorlar). Bu arz üzerine kısa filmin dünyadaki dolaşımında-

trafiğinde de merkezler (“hub”lar) halen film festivalleri galiba – yanılıyor muyum? Şayet bu izlenimlerimde haklıysam, bir form olarak kısa filmin erişebildiği asıl kitle de halen “festival kitlesi” olmuş oluyor. YouTube’un, TikTok’un, Netflix’in, Prime Video’nun, vb. yaygınlığını göz önünde bulundurunca, burada tuhaf bir durum yok mu sence de? Bir taraftan da MUBI’ye bakıyoruz, kısa filme gitgide daha çok yer veriyor. Kaydadeğer.

OK: MUBI bu konuda bunca yıl ne bekledi acaba? Engel olan neydi kendilerine? Kısa metraj nihayet(!) sektörleşmeye başladı, çok küçük adımlarla da olsa. Bunun olmasını canı gönülden istediğim yıllardaki saflığıma inanmakta güçlük çekiyorum. Serbest piyasa ekonomisinin mutlak hükmünde bunun sanatsal ve estetik hüviyete dair olumlu sonuçları olacağına nasıl inandırmışım ki kendimi, saf salakça? Talebin kısa filmde ziyade “kısa içerik”e dönük olduğunu düşünüyorum ki kısa film süreleri giderek uzuyor; hatta yer yer günümüzde yok olan orta metrajın yerini alıyorlar. UFF üzerinden başvuruda bulunan filmlerin sürelerinin nasıl artış gösterdiğine dair akademik bir çalışma yapmıştık.¹ Çalışmadan sonraki iki yılda süreler daha da arttı. Kısa filmin kesit anlatısı, pasajvari dokusu, kendi özerk bütünlüğü giderek “izleyici işten eve gelince kısa içerikler istiyor” a teslim ediliyor.

Hem UFF’den hem de Türkiye’de ve dünyada jüri üyesi olarak ya da izleyici olarak gittiğim festivallerde izleyici sayılarındaki azalmaları gözlemleyebiliyorum. Uzun metrajlar açısından nasıl ki sinema salonları giderek zayıflayan bir seçenekse, kısa filmler için de festivallerin izleyiciyle buluşma noktasındaki ağırlığı azalıyor. Sistemin buna yanıtı “pitching”ler ve yapım desteklerine dair yarışmalara yüklenmek oldu. Giderek ve de temelsiz bir şekilde artan yapım masrafları karşısında verilen gülünç destek miktarlarıyla kısa film sanatçıları arasında kendilerini en iyi ve doğru şekilde pazarlayabilenleri ödüllendiriyorlar. Bir an için gözlerimizi kapatıp **Angelopoulos’un**, **Ottinger’in**, **Carax’ın** ve kadın düşmanı **Tarkovsky’nin** “pitching”lerde kendilerini ve projelerini 5 dakikada, Powerpoint’lerle pazarlamaya çalıştığını düşünelim mi? Düşünemeyiz çünkü yapamazlar ve destek alamazlardı. Kim bilir günümüzde nasıl belleklerin dışavurabileceklerinden mahrum kalıyoruz bu “prezantabl” atmosfer yüzünden.

¹ Bkz. Keşaplı, O. ve Toğaç, A. (2022) “The Example of the Interim Selection Committee at the International Uşak Short Film Festival as a New Jury Level (Yeni Bir Jüri Kademesi Olarak Uluslararası Uşak Kısa Film Festivali’nde Ara Seçici Kurul Örneği)”. *Journal of Communication, Sociology and History Studies* 4: 1-11. ([bağlantı](#))

UFF Festival Yönetmeni olarak çok büyük sayıda kısa film izlediğini biliyorum (gözlerine sağlık diliyorum). O nedenle de kısa film formunun dünyadaki genel vaziyetini sorabileceğimiz en doğru insanlardan birisin. Ben özellikle, teknik açıdan ve filmin somut yapımı yönünden karşında nasıl bir manzara bulunduğunu merak ediyorum. Son olarak bu konudaki gözlem ve görüşlerini alabilir miyiz?

OK: Teşekkür ederim. UFF uluslararasına taşındığından bu yana hem kendi filmlerimi çekemez oldum hem de gözlerimin mahvoluşuna tanıklık ettim. Son beş yıldır yazlarımı 3500 civarı filmi izlemekle geçiriyorum. Bir de benim hiçbir günü aksatmayacak şekilde *Short of The Week* ve *Vimeo Staff Picks* izleyicisi olduğum düşünülürse 5000'e yakın kısa film, video izliyorum 2018'den bu yana, her yıl. UFF X'ten önce gözlerimde ciddi bir sorun baş gösterdi ve sağ gözüm kapandı. Korsan bandı aramaya başladım, çevremden yardım istedim. Maalesef gözüm düzeldi... Yoksa ne hoş olurdu son UFF direktörlüğümde güneş gözlüklü ve korsan bantlı olmak... Hayaller ve gerçekler.

Neyse, uluslararası ve ulusal ölçekte film teknikleri giderek yüksek bir çıtaya varıyor ve çita güncelleniyor. Farkında olduğum kimi durumların başında, öğrenci filmlerinde ciddi bir zayıflamanın olması ve yurtdışından gelen öğrenci filmleri ile Türkiye'deki öğrenci filmleri arasındaki makasın durmadan açılması geliyor. Burada –aynı zamanda bir akademisyen olarak– neleri yanlış ya da eksik yaptığımızı düşünüp özeleştiri geliştirmemiz şart. (Benim bu noktadaki saptamalarım çok köktenci. Mesela sinema bölümlerinin iletişim bilimlerinden alınıp tamamen güzel sanatlara bırakılmasından yanayım.) Öğrenci filmleri haricinde kalan yapıtlarda ise yabancı ve yerli filmler arasında makas kapanıyorken pandemi sonrasında yeniden açıldı. “Bir müddet sonra yeniden yakınlaşacağını düşünmememiz için engel yok” demek isterdim ama akıl almaz yapım masrafları nedeniyle pek çok kısa film sanatçısı kısa filmde kalmak ve bu formda üretmek istemelerine rağmen dizi, uzun metraj, reklam işlerine kaymak durumunda kalıyorlar.

Tüm bunlardan bağımsız bir değerlendirme yapmam gerekirse, uzayan kısa film süreleri ve normal koşullarda kısa metrajı kale almayan yönetmen, yapımcı ve oyuncuların bu sahaya da çöreklenmeye başladıklarını ve “tutucu”, “hantal” üsluplarını getirdikleri gözlemleniyor. Bunun etkisiyle ve *pitching*'lerin “formüllere indirgenmiş” kısa film tasarım ve yaratım süreçleriyle filmlerin yetkin fakat steril

bir dokuda olduğunu söyleyebilirim. Yenilikçi, pürüzlü, kirli, “saçma”, içerik veya biçim olarak cesur filmlerin sayısında artış beklerken azalma var. Bu beni endişelendiriyor. Platform etkisi bunda pay sahibi. Tertemiz, ölçülmüş biçilmiş, özenli ancak samimiyetsiz ve eğreti kısa filmlerin sayısı Türkiye’de de dünyada da artıyor. Estetik Modernist Devrim Şart!

